

Cu ce se preocupă inima ta?

O, omule, cum ți-e inima?
Atent viața-ți păzește!
Ce rod ai în grădina ta?
Sunt spini sau viță crește?
Cunoști rodul după semănat,
La fel și cine-a semănat:
E Dumnezeu sau e nimicitorul?

Da, în viața unei persoane se vede ce fel de sămânță a fost semănată în inima ei. Uneori, tinerii trezesc cele mai frumoase speranțe; ei merg în simplitate și smerenie și nu au încredere în ei înșiși și în mintea lor. Dar cu timpul lucrurile se schimbă. Prin faptul că nu-și păzesc inimile, așa cum Solomon îl îndeamnă cu atâta stăruință pe fiul său să facă (Proverbele 4.23), tot felul de lucruri rele, învățături necreștine și altele asemenea își fac loc în ele. Este ca otrăvirea sângelui. Rana pare inițial a fi destul de ne semnificativă; nu există semne de otrăvire. Dar otrava își face efectul și rezultatul final este pierderea sănătății sau chiar a vieții.

Otrava îndoielii și a necredinței este teribilă în efectele sale. Ea strică inima și ispitește limba să vorbească de rău Cuvântul și pe Fiul lui Dumnezeu. Sub aparența corectă a unei examinări conștiințioase a adevărului, poate și sub pretextul de a purifica Cuvântul lui Dumnezeu de cuvintele oamenilor, se ajunge treptat să se respingă întreaga mărturie divină, să se nege divinitatea lui Hristos și alte lucruri rele.

Cât de complet diferită este judecata unei inimi simple, credincioase! Știind că se află sub ochiul Celui care judecă gândurile și atitudinile inimii, care cântărește duhurile și încearcă inimile (Proverbele 16.2; 17.3), este de acord cu afirmația lui David: „Cuvintele DOMNULUI sunt cuvinte curate, argint curățit în cuptor de pământ, purificat de șapte ori” (Psalmul 12.6). Ea își spune Amin-ul la judecata solemnă a lui Dumnezeu: „Înțelepții sunt dați de rușine, sunt umiliți, sunt prinși, căci au nesocotit Cuvântul DOMNULUI; și ce înțelepciune este în ei?” (Ieremia 8.9; compară și cu Psalmul 119.98-100; 2 Timotei 3.15-17).

O inimă neîmpărțită este, de asemenea, extrem de dorit. Ea este fermă, „prinde curaj în căile DOMNULUI”, iar Dumnezeu este cu ea. Un om nestatornic sau cu inima prefăcută, pe de altă parte, este „nestatornic în toate căile sale”. El este îndoielnic și seamănă cu un val al mării care este mișcat și dus înapoi și încolo de vânt (Iacov. 1.7,8).

Istoria lui Amația, împăratul lui Iuda, este un exemplu de avertizare cu privire la cât de dezastruoasă poate fi o inimă împărțită. La începutul domniei sale se spune despre el: „A făcut ce era drept în ochii DOMNULUI, dar nu cu o inimă întregă” (2 Cronici 25.2). Consecințele grave au devenit curând evidente. Din treaptă în treaptă, el a luat-o la vale până când, în cele din urmă, a fost ucis de propriul său popor. Și cum era inima împăratului, așa era și inima poporului. Profetul Osea, care a trăit pe vremea fiului și nepotului lui Amația, spune despre Israel: „Inima lor este împărțită” (Osea 10.2). Dar Domnul vrea inima întregă, neîmpărțită și fără înșelăciune, pentru Sine; și cu adevărat, El merită!

Inima împărțită este asemenea inimii care gândește pământește. O astfel de inimă spune: „Învățătorule, spune-i fratelui meu să împartă moștenirea cu mine” (Luca 12.13). Cuvintele

Predicatorului ceresc au trecut peste capul celui cu gândirea pământească, deoarece acesta se gândea doar la pământ. Astfel de oameni învață mereu, dar nu fac niciun progres. Inimile lor nu au loc pentru lucrurile cerești. Singura și marea preocupare a bogatului era cum își putea depozita în siguranță roadele. Dar Dumnezeu i-a spus: „Nebunule!”. Acesta era un nume potrivit, pentru că acel om sărac nu cunoștea posesiunile care rămân, moștenirea care nu se vestejește și nepătată, care este păstrată în ceruri. - Țiba, slujitorul cu gânduri pământești al lui Mefiboșet, și-a înșelat stăpânul și l-a calomniat în fața împăratului; iar când i-a reușit planul, a spus: „Mă închin, să capăt favoare înaintea domnului meu, împăratul!” (2 Samuel 16.1-4). Țiba iubea pământul, dar Mefiboșet îl iubea pe împărat (2 Samuel 19.24-30). El a înțeles cuvintele: „De ce nu suferiți mai bine nedreptate? De ce nu, mai degrabă, să fiți păgubiți?” (1 Corinteni 6.7) și a acționat în consecință.

Lăcomia este numită idolatrie (Coloseni 3.5), iar Domnul Isus spune: „Păziți-vă de orice lăcomie!” - „Lăcomia slăbește puterea lui Hristos asupra inimii și conștiinței, mănâncă viața practică din suflet și îl usucă” (J. N. D.). Un înțelept din Orient a pus odată întrebarea unor oameni cu gândire pământească, dacă ei ar fi capabili să privească cerul cu un ochi și pământul cu celălalt în același timp. Acest lucru este imposibil. Ambii ochi sunt îndreptați fie în sus, fie în jos; și totuși, majoritatea oamenilor se străduiesc să posede pământul și nu vor să renunțe la cer. Chiar și unii credincioși încearcă să facă aceasta, dar este în zadar. Nu este posibil să beneficiezi de ambele lumi în același timp.

Cât de plăcută este, în comparație cu aceasta, o inimă cu gânduri cerești! Avraam a avut o astfel de inimă. El i-a spus lui Lot: „Să nu fie ceartă între mine și tine și între păzitorii mei și păzitorii tăi ... dacă tu vei merge la stânga, eu voi merge la dreapta; și dacă tu la dreapta, eu voi merge la stânga” (Geneza 13.8,9; compară și cu Geneza 14.22,23). Și ce s-a întâmplat? „Răsplata foarte mare” a lui Avraam a rămas cu el, în timp ce Lot a pierdut tot ce acumulase. Isaac a acționat într-un mod similar tatălui său. I s-a luat o fântână după alta (Geneza 26). Aceasta era dificil, dar nu l-a făcut sărac, pentru că filistenii au trebuit să mărturisească până la urmă: „Ești binecuvântatul DOMNULUI”. Mefiboșet nu a vrut să împartă câmpurile cu Țiba; „el poate să ia totul”, i-a spus el lui David. Pentru inima lui, întoarcerea împăratului era lucrul principal; avea mai multă valoare pentru el decât toate posesiunile tatălui său Saul. El experimentase „îndurările cele adevărate ale lui David”, despre care Țiba nu știa nimic. Nicio binecuvântare nu s-a așezat pe partea lui Țiba, pentru că bunurile nedrepte nu prosperă; dar Mefiboșet a stat printre cei care au mâncat la masa împăratului.

Acest fel de gândire cerească ar trebui să fie naturală pentru toate inimile care au experimentat „harul lui Dumnezeu”. Noi suntem străini aici și fără cetățenie; „cetățenia noastră este în ceruri, de unde Îl și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos” (Filipeni 3.20).

Suflete, de ce te obosești cu lucrurile acestui pământ?

Căci în curând vor fi mistuite, în praf și cenușă arzând?

„Gândiți la cele de sus, nu la cele de pe pământ, pentru că voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu” (Coloseni 3.2,3). Numai Hristos este bogăția; a poseda ceva fără El este sărăcie.